



**TOM SWETERLITSCH**

PŘEKLAD MICHAEL TALIÁN

TOMSWETERLITSCH

# TERMINUS

Praha 2019

The Gone World

Copyright © 2018 by Thomas Sweterlitsch  
First published in English,  
G. P. Putnam's Sons an imprint  
of Penguin Random House LLC

Czech edition © Martin Královec - Planeta9, 2019  
Translation © Michael Talián, 2019

ISBN 978-80-88321-00-2 (tištěná verze)  
ISBN 978-80-88321-01-9 (ePub)  
ISBN 978-80-88321-02-6 (mobi)  
ISBN 978-80-88321-03-3 (pdf)



Vidíte, co se sběhne v příštím čase  
a co z nás živých netuší teď žádný,  
však s tím, co je, to u vás jinak má se.

Dante, Peklo, *Zpěv desátý*

## **PROLOG**

**2119**

Varovali ji, že uvidí věci, s nimiž se její mysl nedokáže vyrovnat. V mrtvém lese, v zimě – nekonečné zimě, mezi kmeny zčernalými dávným požárem a pokrytými ledem. Některé byly vyvrácené, jejich ohořelé větve tvořily mřížoví. Stoupala terénem mezi mrtvými borovicemi celé hodiny, ale bylo jí teplo díky skafandru, dostatečně tenkému, aby se v něm mohla bez potíží pohybovat. Skafandr byl oranžový, výcvikový: jednalo se o její první výpravu do vzdálené budoucnosti Země. Ať se podívala kamkoli, jakýmkoli směrem, viděla jen bledou mrazivou oblohu a zasněženou půdu přeškrtanou padlými stromy. Svítala tu dvě slunce – známý bledý sluneční kotouč a nápadný, bílé zářící fenomén, který její instruktor nazýval bílou dírou. Tohle místo kdysi bývalo Západní Virginií.

Značně se vzdálila od základního tábora a měla čím dál větší obavy, že se nestihne včas vrátit k výsadečkovému modulu, který jí má vyzvednout. Kontrolka dozimetru ukazující, nakolik byla vystavena radiaci, za několik posledních hodin přešla od jasně zelené k barvě rybníčního šlemu. Tohle místo ji infikovalo, vzduch i půda byly znečištěné kovovými výpary z částicek dostatečně drobných, aby prošly skafandrem do jejího těla. Její instruktor je nazýval KTN – kvantové tunelující nanočástice. Zeptala se ho, jestli je to něco jako hejno robotů, ale podle něho by se o nich mělo uvažovat spíše jako o rakovině – usadí se jí v buněčných mikrokánálcích, a jakmile jich bude dost, bude ztracena. Nikoli mrtvá, pokračoval, ne doslova – upozornil ji, že uvidí, co KTN provádějí s lidskými těly, ale její podvědomí to možná odmítne, naplní ji odpor a pocití intenzivní potřebu *nevidět*.

Jeden ze spálených stromů, téměř holý kmen borovice zbarvený doběla povlakem popela, ještě stál – a když tento popelavý strom minula, okolní prostředí prošlo proměnou. Stále to byl zimní les, ale bez spálených a vyvrácených stromů. Borovice teď byly svěží a zelené, i když je pokrýval sníh. Silné větve vzdálených stromů, sotva viditelných přes padající sníh, se prohýbaly pod tíhou ledu. *Jak jsem se tu ocitla?* Ohlédla se: žádné stopy, dokonce ani její vlastní. *Ztratila jsem se*. Prodírala se větvemi a jehličím, vysílená namáhavou chůzí závěsemi. Minula další doběla spálený strom, stejný jako první – mrtvý, se zbytky popelavě šedých větví. Nebo to byl tentýž strom? *Chodím v kruhu*, pomyslela si. Drápala se přes kořeny a kameny, klouzala po sněhu a snažila se najít něco povědomého, rys krajiny, který by poznala. Protáhla se mezerou mezi borovicemi a vyšla na mýtinu, ke břehu černé řeky. Když spatřila ukřížovanou ženu, vykřikla.

Žena visela obličejem dolů, ale kříž chyběl; vznášela se ve vzduchu nad černou vodou. Kolem jejích zápěstí a kotníků plál oheň. Vytrčený napnutý hrudník, vyhublá jako po dlouhém hladovění; černé stopy gangrény na nohách. Tvář plná podlitin, fialová, zakrvácená, světlé blond vlasy padaly tak nízko, až se dotýkaly hladiny vody. Pak v ukřížované ženě poznala sama sebe a padla na břehu černé řeky na kolena.

*Je to klam vyvolaný KTN*, pomyslela si. Bylo to odpudivé, naprosto absurdní. *Mám je v sobě, způsobují, že vidím takové věci* –

Při pomýšlení na KTN hromadící se v jejích buňkách a mozku se v ní vzedmula panika – ale i tak si uvědomovala, že se nejedná o žádnou halucinaci, že ukřížovaná žena je skutečná, stejně skutečná jako řeka, led a stromy. Napadlo ji, že ženu stáhne dolů, ale děsila se jí dotknout.

Barva na dozimetru přešla od zelené ke žluté. Rozběhla se a aktivovala nouzový signál. Snažila si vybavit, kde ji mají vyzvednout – ale les kolem řeky nepoznávala, ztratila se. Vydala se po cestě, po níž podle jejího názoru přišla. Zmítal jí ledový vítr, klouzala po sněhu. Minula další bílý strom, stejný jako ostatní – *nebo ne, to musí být on...* spálená borovice s krunýřem popela místo kůry. Žlutá barva na přístroji přešla do odstínu načervenalé hlíny. *Ne, ne, ne*, pomyslela si a opět zrychlila, v podřepu se prodírala mezi větvemi. Dozimetr se rozblíkal jasně červenou barvou. Udělalo se jí špatně a zhroutila se, tíha vlastní krve ji stáhla k zemi. Plazila se vpřed mezerou mezi stromy, aby zjistila, že je opět na mýtině u břehu černé řeky, na scéně svého ukřížování, ale teď tu viselo nekonečné množství ukřížovaných, po celé délce řeky se vznášely obličejem dolů tisíce nahých mužských a ženských těl, křičících ve světle dvou sluncí.

„Co se to děje?“ zeptala se sama sebe nahlas.

Přicházela o zrak, lapala po dechu, Když na nebi spatřila blikající světla, pomyslela si, že ztrácí vědomí, ale byly to reflektory *Thesea*, jednoho z výsadečkových modulů. *Můj signál*, došlo jí – *záchrana*. Modul při přistávání párkrát poskočil a pak zůstal stát na ledu.

„Tady,“ zašeptala slabě. Pokusila se zakřičet: „Tady jsem.“

Dva muži v těsných olivových skafandrech námořnictva se protáhli průlezem a zamířili k řece. „Jsem tady,“ hlesla, ale muži byli příliš daleko, aby ji mohli slyšet. Pokusila se odplazit od hranice stromů, chtěla se k nim rozběhnout, ale nedokázala se postavit. Viděla oba muže vstoupit po boky do řeky. Stáhli ukřížovanou

ženu ze vzduchu a jeden ji vzal do náručí. Zabalili ji do tlustých dek.

„Ne, já jsem tady, jsem *tady*,“ vyrazila ze sebe a přitom sledovala, jak vnášejí ukřižovanou ženu, její jinou verzi, na palubu modulu.

„Jsem tady,“ řikala, „prosím.“ Kontrolka přístroje ztmavla na bahnitou hnědou barvu, dalším odstínem bude černá, barva smrti. Zavřela oči a čekala.

K vědomí ji probral prudký zátah trysek. Došlo jí, kde je – v jedné z gondol modulu, se zápěstími a kotníky připoutanými k lůžku, hlavu a krk jí jistily polstrované opěrky. Byla paralyzovaná a chvíle se pod dekami svázanými v rozích. Přetížení vyvolané startem sláblo, až se změnilo ve stav beztlíže.

„Vraťte se, prosím. Jsem tam dole, leťte prosím *zpátky*, neopouštějte mě –“

„Budeš v pořádku, postaráme se o tebe,“ řekl jí instruktor plující gondolou k lůžku. Byl mnohem starší než ona, měl prošedivělé vlasy, i když jeho modré oči působily mladě. Jemně se jí dotkl, aby jí změřil pulz. „Budou tě hodně bolet zápěstí a kotníky,“ oznámil jí. „Nevím, čím jsi byla přivázaná, ale máš popáleniny. Podepsala se na tobě zima, máš rozsáhlé omrzliny. Podchladila ses.“

„Máte nesprávné tělo.“ Pamatovala si, že nějakým způsobem viděla sama sebe, jak se v oranžovém výcvikovém skafandru plazí podél hranice stromů. „Musíte mi věřit, prosím. Jsem pořád tam dole. Neopouštějte mě, prosím –“

„Ne – jsi *zpátky* v *Theseovi*,“ řekl její instruktor. „Našli jsme tě v lese.“ Měl modré sportovní kraťasy, bílé podkolenky vytažené ke kolenům a šedé triko NCIS. „Jsi zmatená. Pohrávají si s tebou KTN. Máš je v krvi, nebezpečné množství.“

„Vy to nechápete,“ řekla a pokoušela se na vše rozpomenout, ale byla zpomalená. „Co to mám v sobě? Nevím, co jsou to KTN.“ Jektala zuby, třásla se. Jejímí údy projížděla trýznivá bolest, ostré záblesky nervové bolesti, ale prsty na ruce ani na nohou necítila. Vzpomněla si, jak si u řeky sundala skafandr a svlékla se. Vybavila si, jak se do ní pustil mráz, jak jí spaloval ramena. Vzpomněla si na oheň na zápěstích a kotnících. Vzpomněla si, jak hodiny, možná celé dny visela obličejem dolů nad hučící černou vodou. Když se viděla projít mezi borovicemi, přála si zemřít. „Nechápu to,“ řekla a rozplakala se bolestí.

„Naší hlavní starostí jsou teď tvoje omrzliny a podchlazení,“ oznámil jí instruktor. Přepnul blíže k jejím nohám a odhrnul cíp deky, aby se na ni podíval. „Ach, Shannon. Ach –“

Zvedla hlavu a zjistila, že má fialovo-černé a oteklé nohy. Kůže v okolí omrzlin byla nažloutlá a odlupovala se. „Bože, ne. Ach bože, ne.“ V šoku téměř nabyla dojmu, že se musí jednat o cizí nohy, číkoli, jen ne její. Někdo jí mezi prsty vložil kousky vaty. Po levé noze se směrem nahoru táhly fialové čáry. Instruktor jí třel nohy navlhčenou žínkou, ale necítila vodu, ani když klouzala ze žínky přes její prsty a vylétala do vzduchu jako skleněné korálky.

„Máš narušenou paměť, tvoje vzpomínky mohlo ovlivnit podchlazení,“ řekl instruktor. „Nadporučík Stillwell s četařem Alexisem tě zachránili a stabilizovali. Už nejsi tam dole, jsi tady a v bezpečí.“

Jména jí nic neříkala. „Já je neznám.“ Přistávací modul pilotoval nadporučík Ruddiker spolu s četařem Leem – pokud si pamatovala, žádný Stillwell tam nebyl. Okno rámovalo pohled na teď už vzdálenou Zemi, bíle mramorovanou mlhou a ledem. Přemítala o svém těle umírajícím ve skafandru dole v divočině, ale její skafandr visel v jedné ze skříní gondoly, jasně oranžový jako lovecké maskáče. *Co se to se mnou k čertu děje?* I když měla zápěstí a kotníky zakryté obvazy, z nichž byla cítit mast, kůže ji páčila, jako by se polila kyselinou.

„Bolí to,“ stěžovala si. „Hrozně to bolí.“

„Informovali jsme zdravotníky,“ řekl instruktor. „Ujmou se tě, jakmile se spojíme s lodí.“

„Co... co se stalo tam dole? Co se mi stalo?“ zeptala se. „Visela jsem. Všichni –“

„Viděla jsi nad řekou ukřižované lidi,“ odpověděl. „Taky jsem je často viděl, když jsem cestoval časem, abych studoval Terminus – říkáme jim ‚viselci‘. Ukřižovali je KTN. Stejně jako tebe.“

„Říkal jste, že je mám v krvi. Dostaňte je ven, dostaňte je ze mě –“

„To už jsme řešili, Shannon – nejde to. Byla to součást výcviku. Domníval jsem se, že jsi připravená. Varoval jsem tě před nimi.“

„Ne, to není pravda,“ řekla a snažila se zkoncentrovat i přes bolestivé pulzující pálení v zápěstích. Měla zmatek ve vzpomínkách, byla popletená... pamatovala si, že cestovala do Hlubokého času na americké kosmické lodi *William McKinley* – do roku 2199, nebo do jedné z nekonečných možností roku 2199 vzdálené téměř dvě stě let. Když dorazili, visela nad Zemí bledá záře svítící jako druhé slunce – ohromilo to celou posádku. Nikdo nevěděl, co má bledé světlo znamenat. Nikdo ji nevaroval před KTN ani před viselci. „Říkal

jste, že mě vezmete domů, nic jiného.“

„Shannon,“ řekl bezmocně instruktor. Znovu jí začal třít nohy žínkou. „Nevím, co na to říct. To podchlazení – mohlo způsobit amnézii. Možná, až se uzdravíš –“

Z reproduktoru se ozval hlas, který nepoznávala. „*Setkání s Williamem McKinleym. Připravte se na spojení.*“ Vzpomněla si, jak se pod ní valila černá voda. Znovu se podívala na svoje nohy. Do pravé se vrátila trocha barvy, ale prsty levé nohy měla stále černé a čáry stoupající vzhůru ztmavly. Z toho pohledu se jí udělalo zle.

Bojovala se zmatkem. „Co jsou? Co jsou KTN – co to mám v sobě? Je mi jedno, že jsme to podle vás už probírali.“

„Nevíme, odkud jsou nebo o co jim jde,“ odpověděl instruktor. „Možná ani nic nechtějí. Jsou to kvantové tunelující nanočástice. Domníváme se, že pocházejí z jiné dimenze – projdou bílou dírou, tím druhým sluncem, které jsi viděla. Dojde k tomu někdy v naší budoucnosti. Zapříčiní událost, kterou nazýváme Terminus.“

„Ta ukřižování.“

„Okamžik, kdy lidstvu vyprší čas,“ řekl instruktor. „Nikdo nezůstane naživu. Alespoň ne v konvenčním smyslu. Z lidí se stanou viselci, ale také běžci. Miliony jich poběží ve velkých tlupách, dokud se jejich těla nerozpadnou nebo nevběhnou do oceánu, aby se utopili. Někteří vyhrabou díry a pak si do nich lehnou. Jiní si stoupnou obličejem k nebi a ústa se jim naplní stříbrnou tekutinou. Seřadí se na plázcích a budou provozovat cosi jako kondiční cvičení.“

„Proč?“

„Nechápeme proč, nebo za jakým účelem. Možná žádný neexistuje.“

Představovala si, že cítí KTN ve své krvi jako parazity. „Ale tohle je jen jedna z verzí budoucnosti. Je to jen pouze jedna z nekonečna možností. Existují i jiné varianty, jiné budoucnosti. Terminus nemusí přijít.“

„Terminus je stín snášející se na budoucnost lidského druhu,“ řekl instruktor. „Terminus je na konci každé časové linie, kterou jsme navštívili. A přibližuje se. Nejprve jsme ho datovali do roku 2666 – ale další cestovatelé vypověděli, že se Terminus posunul blíže, do roku 2456. A pak se přiblížil ještě víc, do roku 2121. Pochop, Terminus je jako ostří gilotiny padající k nám. Námořnictvo se svou flotilou dostalo za úkol najít způsob, jak tomu stínu uniknout, a naším posláním je námořnictvo podporovat. Všechno, co tě naučím, všechno, co uvidíš, má našemu druhu pomoci vyhnout se Terminu. Musíme zpod stínu najít cestu.“

„Co dalšího ještě uvidím?“

„Konec všeho.“



# ČÁST PRVNÍ

1997

## Jedna

„Haló?“

„Zvláštní agentka Shannon Mossová?“

Toho muže podle hlasu nepoznávala, ale neuniklo jí, jak protahuje samohlásky. Vyrostl tady, v Západní Virginii nebo v Pensylvánii, ve venkovské oblasti.

„Tady Mossová,“ ohlásila se.

„Byla vyražena rodina.“ Hlas se mu chvěl. „Dispečink okresu Washington přijal těsně po půlnoci hlášení na tísňové lince. Pohřešuje se dívka.“

Byly dvě hodiny ráno, ale zpráva zafungovala jako ledová sprcha. Úplně se probrala.

„S kým mluvím?“

„Zvláštní agent Philip Nestor, FBI.“

Rozsvítila lampičku na nočním stolku. Stěny jejího pokoje pokrývala krémová tapeta se vzorkem révy a modrých růží. Přejížděla po vzorku očima a přemýšlela.

„Proč se mám účastnit vyšetřování?“ zeptala se.

„Vím tolik, že náš řídící zvláštní agent komunikoval s ústředím a dostal instrukci přibrat vás k vyšetřování,“ řekl Nestor. „Vyžadují asistenci NCIS. Náš hlavní podezřelý je členem jednotky Navy SEALs.“

„Kam mám přijet?“

„Do Canonsburgu, ulice Cricketwood Court, odbočíte na ni z Hunter's Creeku.“

„Zřejmě myslíte Hunting Creek.“

Hunting Creek a Cricketwood Court znala – v té ulici bydlela Courtney Gimmová, její nejlepší kamarádka z časů dospívání. Obraz Courtneyiny tváře se vynořil Mossově v paměti, jako když se na vodní hladinu vyhoupne led.

„Kolik je obětí?“

„Trojitá vražda,“ řekl Nestor. „Je to zlé. Ještě jsem –“

„Přibrzďte.“

„Jednou jsem viděl pár dětí sražených vlakem, ale ještě nic podobného.“

„Oukej,“ řekla Mossová. „Říkal jste, že oznámení přišlo po půlnoci?“

„O něco později. Sousedka zaslechla rozruch a nakonec zavolala na policii –“

„Už si s ní někdo od vás promluvil?“

„Teď je u ní jeden z našich,“ potvrdil.

„Bude mi trvat něco přes hodinu, než se tam dostanu.“

Než se pokusila vstát, soustředila se na rovnováhu – její pravá noha byla štíhlou a svalnatou nohou sportovkyně, ale levá končila v polovině stehna kónickým pahýlem obaleným svaalem jako těstem. Nohu ztratila před lety, po ukřižování v kruté zimě Terminu – transfemorální amputace. Chirurgové námořnictva museli odříznout část postiženou gangrénou. Když se postavila, stála na jedné noze jako dlouhonohý brodivý pták a pohupovala se kvůli rovnováze na polštářcích prstů. Na dosah měla francouzské hole, které odkládala mezi postel a noční stůl. Vložila předloktí do opěr, sevřela rukojeti a vydala se přes ložnici, chaotickou změť oblečení a časopisů, kompaktních disků a jejich krabiček – vesměs samá rizika uklouznutí, před nimiž ji varovala ergoterapeutka.

Cricketwood Court...

Při myšlence na návrat se Mossová zachvěla. V prvním ročníku střední školy byly s Courtney jako sestry – víc než sestry, byly zcela nerozlučné. Vzpomínky Mossově na Courtney tvořily tu nejsladší podstatu letních prázdnin z dětství – nekonečné dny strávené u bazénu, horské dráhy v Kennywoodu, společné cigarety u Chartierova potoka. Courtney ve druhém ročníku zemřela, zavraždili ji na parkovišti pro pár dolarů v peněžence.

Když se oblékala, běžely na televizi v ložnici hlavní zprávy. Nanesla na pahýl antiperspirant a pak si přes tupý konec stehna vyrolovala ke kyčli polyuretanový návlek, jako by si oblékala nylonovou podkolenku. Pak elastický návlek vyhladila, aby odstranila případné vzduchové bubliny, které pod ním mohly zůstat. Měla Ottobock C-Leg, prototyp mikroprocesorem řízené protézy původně navržené pro zmrzačené vojáky. Mossová vsunula stehno do dutiny v protéze a postavila se – hmota jejího stehna vytlačila z karbonového lůžka vzduch, až se protéza podtlakem přisála k pahýlu. C-Leg u ní vyvolávala pocit, jako by měla odhalenou kostru – ocelovou kost místo holeně. Oblékla si volné kalhoty a halenu perlové barvy. Vložila do pouzdra

služební zbraň. Vzala si přiléhavé semišové sako. Poslední pohled na televizi: Dolly schoulená na slaměné podestýlce ve svém kotci, Clinton ohánějící se čerstvě podepsaným zákazem klonování lidí, reklamy na *NBA* na *NBC*, Jordan versus Ewing.

Cricketwood Court byla slepá ulice, řadové domky a trávníky omývala světla majáků. Čtvrt na čtyři ráno; sousedé věděli, že se něco stalo, ale asi ještě netušili co – pokud vykukovali z oken, viděli směsku policejních jednotek, aut šerifa a policejního oddělení Canonsburgu a hlídkových vozů státní policie. Spleť jurisdikcí nakonec doplnili i federální agenti. Případy Mossová se obvykle týkaly námořníků Velitelství kosmických sil námořnictva na opuštěném z „Hlubin“, černých operací v Hlubokém vesmíru a Hlubokém čase. Barové rvačky, domácí násilí, drogové přečiny, vraždy. Pracovala na případech, kdy námořníkům povolily nervy a umlátili manželky nebo přítelkyně. Byly to tragické události, někteří námořníci neunesli pohled na hrůzy Terminu nebo na záři cizích slunců. Zajímalo ji, co najde tady. Nedaleko parkovalo auto okresního koronera. Záchranky a hasičské vozy zahálely. Mobilní laboratoř FBI zacouvala přes chodník na trávník domu její přítelkyně z minulosti.

„Ježíšikriste...“

Dům, jak si jej Mossová pamatovala z dětství, jako by zastíňoval stávající – jako dva současně puštěné filmy, vzpomínky a místo činu. Courtneyina rodina se odsud před dlouhou dobou odstěhovala a Mossovou by nikdy nenapadlo, že do domu dávné přítelkyně ještě někdy vstoupí, a určitě ne za podobných okolností. Byl to dvoupatrový dům na konci řady, v níž se ostatní odrážely jako v zrcadle. Všechny měly stejné vjezdy, malé garáže, vstupní verandy ozářené jedním světlem a identické cihlové fasády s bílým vinylovým obložením. Mossová tu v době dospívání strávila snad víc času než doma – stále si pamatovala staré telefonní číslo Gimmových. Vtíravý pocit, jako by se jedna realita mísila s druhou, jako když žlutek vytéká prasklinou ve skořápce. Napila se kávy z termosky a protřela si oči, jako by se chtěla probudit, aby se přesvědčila, že se skutečně jedná o stejný dům a že se jí to nezdá. *Shoda okolností*, řekla si. Na předzahradce kdysi kvetla svída, ale někdo ji mezitím pořežal.

Mossová zastavila pick-up u policejní zábrany. K jejím dveřím se naklonil zástupce šerifa s fotrovským pupkem a chaplinovským knírem, který by byl legrační, nebýt únavy v jeho očích. Snažil se ji přimět, aby se otočila a odjela. Stáhla okénko a ukázala průkaz.

„Co je to?“ zeptal se.

„Námořní vyšetřovací služba,“ oznámila, zvyklá vysvětlovat zkratku agentury. „Federální agentka. Zajímá nás možné propojení s armádou. Jak moc zlé to je?“

„Kolega tam byl a říkal, že to je to nejhorší, co kdy viděl, zatraceně nejhorší.“ Z pusy mu táhla káva. „Moc toho z nich nezbylo.“

„Byli tu novináři?“

„Ještě ne. Řekli nám, že sem jede pár přenosových aut z Pittsburghu. Nemyslím, že tuší, co tu najdou. Jinak je tady klid. Pojedte dovnitř.“

Trávník a vjezd uzavírala policejní páska natažená od sloupu pouličního osvětlení ke kovanému zábradlí verandy. U garáže postával hlouček forenzních techniků, kteří si dopřávali kuřáckou pauzu. Blížící se Mossovou sledovali bez obvyklých známek šovinismu a neskrývaného civění, s nimiž se někdy setkávala na místech činu – pokukovali po ní s utrápeným výrazem v očích, jako by je mrzelo, co bude muset přestát.

Vchod zakrývala plastová celta, ale jakmile se pod ní v podřepu protáhla, zaútočil na ni zápach, ostrá nasládlá pachutí krve, hniloby a výkalů smíšená s chemickými výpary forenzních roztoků, přenosných laboratoří a etanolu. Pachy ji okamžitě prosytily, ostrý kovový podtón krve jí v ústech navodil pocit, jako by cucala měďáky. Vstupní hala se hemžila techniky v ochranných kombinézách, zaměstnanými shromažďováním důkazů a pořizováním fotografií. Těsně před prvním pohledem na místo činu zalila Mossovou vlna nervózního očekávání; když však zašla za roh a zjistila, s čím se musí vypořádat, nervozita vyprchala a nahradilo ji naléhavé a žalostné nutkání poskládat rozbité dílky co nejdříve do původního stavu.

Na podlaze ležela žena s chlapcem. Jejich obličejové tvořila směs mozku, krve a úlomků kostí. Chlapec, podle odhadu Mossová deseti až jedenáctiletý, měl flanelové kalhoty a triko místo pyžama. Ženina noční košile byla celá od krve, holé nohy dostávaly posmrtný namodralý odstín. Oba byli úplně vykuchaní. Koberec byl tak nasáklý, že se v jeho nepravidelných drážkách tvořily kaluže krve a výkalů. Ze zápachu se jí zvedal žaludek. Pomyslela si, že chlapce a jeho matku vlastní pachy ponižují, degradují jejich lidství na splašky

a bezforemnost.

Mossová se už dávno naučila disociační techniky, jak se dívat na mrtvoly jinýma očima, a pokud možno co nejméně oddělovat zohavená těla od osob, jimiž kdysi bývaly – vnímat přítomné kolegy jako lidské bytosti a mrtvoly jako forenzní předměty. Ženu usmrtil jeden ze dvou úderů do hlavy, buď do levé lícní kosti, nebo do temenní kosti z téže strany. Její levá zornice se rozlila do širokého černého koláče. Mossová si všimla, že chlapci někdo odstranil všechny nehty, a to i na nohou. Prohlédla si ženu a zjistila, že ani ona nemá nehty. Někdo – bezpochyby muž – ty lidi zabil a pak si klekl do krve, aby jim odstranil nehty. Nebo jim je vytrhal předtím, než je zabil? Proč to udělal? Jeden z techniků natahoval vlákna od cákanců krve na stropě a na zdech a vytvářel pavučinu vytyčující oblast jejich sbíhání – zdálo se, že oběti v okamžiku úderu klečely jako při popravě. Místnost, kde zemřely, byla nevýrazně zařízená – vůbec se nepodobala pohodlnému, útulnému obývacímu prostoru její nejlepší kamarádky. Teď byla vymalovaná světle hnědou barvou, s lištovým systémem osvětlení. Žádné obrazy ani fotografie na zdech; pokoj nepůsobil zabydleně, jako by byl dům připravený na prodej.

„Shannon Mossová?“

Jeden z mužů v ochranných kombinézách ustal v práci. Krvavé oči, téměř do fialova, sinalá tmavá kůže, dvě mastné čáry mentolové masti pod nosem.

„Zvláštní agentka, NCIS,“ řekla.

Muž přešel obývací pokoj po vyvýšených nerezových stupíncích, které tam vyšetřovatelé rozmístili, aby nešlapali do krve. V ústech měl žvýkačku. „Jsem William Brock, řídící zvláštní agent. Promluvme si.“

Brock ji provedl úzkou kuchyní, kde se shromáždilo několik mužů, už bez ochranných obleků. Po dlouhých hodinách práce měli zmačkané košile a kravaty, tváře pobledlé nevyspáním. Na Brockovi však únava nebyla znát – jako by se nehodlal zastavit, dokud nechytí vraha. Když Mossovou vedl, tvářil se téměř našťavaně, jako by se ho osobně dotýkalo, co se tu stalo. Byl poměrně vysoký a jeho zvučný baryton se rozléhal mezi tlumenými hlasy v místnosti.

„Pojďme sem, do toho kamrlíku,“ řekl a roztáhl chatrné shrnovací dveře místnosti vedle kuchyně.

Zbytek domu byl během let necitlivě zmodernizován, ale tenhle kamrlík zůstal stejný od doby, kdy jej Mossová navštívila naposledy. Působilo to znepokojivě – jako by na něj zapoměli, zatímco kolem běžel čas. Falešné dřevěné obložení a nevkusný lustr vyzařující do jantarova zabarvené světlo. Dokonce i stůl z dřevotřísky a plechové kartotéky byly podobné, pokud nebyly původní. Courtney jednou našla v jedné z kartoték schované dopisy, které si její rodiče posílali, když se rozváděli. Dívky si sedly na vstupní verandu a navzájem si je předčítaly – Mossovou ohromilo, jak naléhavé, téměř dětinské mohou být dopisy dospělého muže vlastní ženě. Napadlo ji, že se nijak neliší od středoškolských psaníček. Nic se nemění. Lidské srdce nestárne.

„Máme fotografie obětí?“ zeptala se Mossová. „Něco z poslední doby? Vůbec nelze odhadnout, jak asi mohly vypadat.“

„Máme pár alb,“ řekl Brock. „Stvrzenky od fotografa a negativy. Předáme vám je, jakmile budou vyvolané. Už jste viděla celé místo činu? Byla jste nahoře?“

„Nahoru se ještě musím podívat.“

Brock zavřel shrnovací dveře. „Potřebuji si s vámi promluvit, vyjasnit si pár věcí,“ řekl a posadil se za stůl z dřevotřísky. „V noci mi volal zástupce ředitele FBI, vytáhl mě z postele. Obvykle mi nevolá. Oznámil mi, že v Canonsburgu je federální místo činu a že ho mám uzavřít.“

„To ale není všechno, co vám řekl.“

Brock vycenil zuby – měl to být úsměv pro odlehčení, ale vypadalo to jako výraz bolesti. Vyplivl žvýkačku do stříbrného obalu a nahradil ji čerstvou černou tyčinkou. Z dechu mu zavanula lékořice. Mossová si na jeho tužce všimla otisků zubů – napadlo ji, že možná přestal kouřit, nebo se o to snaží. Čtyřicet, pětáctičet let, svalnatý – domyslela si, že pravidelně navštěvuje posilovnu. Představila si ho při boxerském tréninku nebo jak nabíhá kilometry na pásu v prázdné tělocvičně.

„Mám potíže pochopit, co mi zástupce ředitele oznámil,“ řekl Brock. „Stejně jako porozumět tomu, co jsme našli tady. Informoval mě o utajeném programu zvaném ‚Hluboké vody‘.“ Brock ta slova vyslovil jako zaklínadlo a přes oči mu přeběhl stín strachu. „Program námořnictva – černý projekt. Oznámil mi, že náš hlavní podezřelý, člen SEALs jménem Patrick Mursult, je spojený s programem Hlubokých vod spadajícím pod Velitelství kosmických sil námořnictva. Nařídil, abychom přibrali k vyšetřování Shannon Mossovou.“

Před tím mužem se před pouhými několika hodinami otevřel alternativní svět, pomyslela si Mossová, když viděla, jak se Brock snaží uvěřit neuvěřitelnému. Odhalili mu tajemství Hlubin – ale kolik mu toho

prozradili? Mossová si vzpomněla na první snový záblesk slunečního světla odrážejícího se od trupů flotily VKS ve vesmíru jako od diamantů rozsypaných po černém sametu – takovou krásu vidělo jen pár lidí. Představila si, jak Brock doma zvedá telefon, jak sedí na kraji postele a poslouchá, zatímco mu nadřizený popisuje něco, co mu muselo připadat jako zázrak.

„Mursult byl... nějaký druh astronauta,“ řekl Brock a drtil čelistmi lékořici. „Hluboký vesmír – chápu hluboký vesmír, dokážu pochopit, že jsme se dostali hlouběji do Sluneční soustavy, než bylo oznámeno, ale nechápu *jak*. Kvantová pěna –“

Takže mu řekli o Hlubokém vesmíru, ale ne o Hlubokém čase, pomyslela si Mossová. VKS mělo veřejnou tvář, za Reagana se podílelo na Hvězdných válkách, čerpalo z rozpočtu Ministerstva obrany spolu s Velitelstvím vzdušných a vesmírných sil a NASA, ale značná část operací byla přísně tajná. Mossová létala do Hlubokého vesmíru, ale také do Hlubokého času – cestovala časem do různých verzí budoucnosti, nejen aby byla svědkem Terminu, ale také kvůli vyšetřování zločinů. Těmto budoucnostem se říkalo NBT – nepřípustné budoucí trajektorie. „Nepřípustné“ proto, že budoucnost byla vrtošivá – budoucnosti, kam VKS létalo, byly pouhými možnostmi vycházejícími ze současných okolností. Důkazy shromážděné v budoucnosti nesměla využívat k zahájení stíhání v současnosti, protože k budoucnosti, již byla svědkem, možná nikdy nedojde.

„Považujte mě za zdroj informací,“ řekla Mossová. „Z toho důvodu jsem tady, proto jste mě měl povolat. Můj odbor v NCIS vyšetřuje zločiny, které mají nějakou souvislost s programem Hlubokých vod.“

„Nevím, čemu mám věřit,“ řekl Brock. „Nevím, čemu věřit ohledně Patricka Mursulta, ohledně černých operací vesmírného programu – všechno zní tak... nevím, do jaké míry to chápu.“

„Pohřešuje se dívka,“ řekla Mossová. „To je naše priorita.“

Zmínka o pohřešované dívce, o něčem, co lze vyšetřovat, mu pomohla zkoncentrovat se. „Marian Mursultová,“ řekl. „Sedmnáct let...“

„Marian,“ řekla Mossová. „Najdeme ji. Začneme dneškem.“

„Jako první se na místo činu dostali místní,“ řekl Brock už beze známek zmatku, „a jako podezřelého ihned označili Patricka Mursulta – došli k závěru, že to on vyvraždil vlastní rodinu. Jakmile policisté z Canonsburgu našli papíry, podle nichž byl Mursult námořník, zavolali do centra rezervistů, aby informovali námořnictvo. Identifikovali ho – sloužil pod námořnictvem ve Vietnamu, tehdy to musel být ještě kluk.“

„Co jste zjistili dál?“

„Váš nadřizený mi přeposlal fax s informacemi o Mursultovi z archivu v St. Louis,“ řekl Brock. „Klíčové informace, revize. Koncem 70. let byl členem SEALs. Od začátku 80. let sloužil pod VKS. Poddůstojník námořnictva první třídy, jeho záznamy však končí rokem 1983. Zdá se, že ten chlap žil mimo systém, všechno je napsané na jméno jeho manželky. Jeho oficiální status je nezvěstný v boji.“

*Mariňák mimo systém*, pomyslela si Mossová, námořník VKS nezvěstný v boji. Pokud se námořník ztratí v Hlubinách, je to tragédie, ale když se námořník, považovaný za ztraceného, najednou takhle objeví mimo systém, jde o celonárodní bezpečnostní hrozbu. „Musíme jej okamžitě lokalizovat.“

„Můžeme na toho chlapa najít něco konkrétnějšího?“ zeptal se Brock.

„Budu na tom dělat se svým šéfem, ale NCIS je civilní agentura,“ řekla Mossová. „Mám nejvyšší bezpečnostní prověrku stejně jako vy, ale informace o Hlubinách se poskytují jen limitovaně, v nejnútnejších případech. Můžeme pracovat pouze s tím, co nám námořnictvo prozradí.“

Brock vyplivl žvýkačku do obalu a odhodil do koše. „Zaměříme se na to, co víme,“ řekl. „Pachatel své oběti vzbudil a shromáždil v obývacím pokoji. Pak je napadl.“

„Čím?“ zeptala se Mossová.

„Sekerou,“ odpověděl Brock.

Představila si klečící ženu s chlapcem – vlhký úder, uvolnění sekery a další švih. Vyhazení rodiny jako štípání dřeva.

„Máme nějaký důvod pochybovat, že to udělal Patrick Mursult?“ zeptala se.

„Žádný,“ řekl Brock. „Ale nemusel být sám. Sousedka, která zavolala na tísňovou linku, se zmínila o jeho příteli, chlapovi s červeným pick-upem se značkou Západní Virginie. Zaměřili jsme se na to auto a snažíme se toho člověka najít. Popsala ho jako otravu, často jí parkoval ve vjezdu. Pick-up byl polepený spoustou nálepek. Teď se podíváme nahoru.“

Mossová vyšla za Brockem z kamrlíku. Podlezl policejní pásku a vedl ji nahoru po schodech, kam šla mnohokrát za Courtney, jejíž pokoj byl první po pravé straně. Zatočené kovové zábradlí se jí kroutilo pod rukou, ten pocit dobře znala. Po schodech stoupala sebevědomě, pohyb její protézy byl nepatrně trhavý,

motorizovaný. Brock se zastavil na nejvyšším schodu a podíval se na ni. Zdálo se, že ji pozoruje, jako by se jí připravoval zachytit, kdyby snad zakolísala nebo začala padat. Mossovou už unavovaly tyto trapné momenty, kdy si lidé poprvé uvědomili, že spolupracují s mrzákem, a snažili se přijít na to, jak se k ní mají chovat.

„Co se stalo tady?“ zeptala se.

„Jeho sedmiletá dcera, Jessica, prvnímú útoku unikla,“ řekl Brock. „Utekla sem.“

Courtneyin pokoj. Brock položil ruku na kliku. „Mám dvě dcery,“ řekl. „Dvě krásné holky...“

Otevřel dveře a nechal Mossovou vejít – vrátit se do toho pokoje bylo jako zavinout se zpátky do kokonu. Vybavila si, jak o prázdninách po šesté třídě malovaly zdi růžovou barvou, jak váleček vyjíždí z vaničky, jak Courtney vyjekla pokaždé, když jí barva skápla ze stropu do černých kudrlin. Vzpomněla si na vyfukování cigaretového kouře skrz okenní síto v letním parnu, na vinyl AC/DC na talíři gramofonu. Pouštěly si *Powerage* dokola, dokud deska nebyla tak poškrábaná, že hrálo jen prvních pár vteřin skladby „What's Next to the Moon“. Pokoj byl teď levandulový, s bílou komodou a palandou – Mursultovy dcery se o něj musely dělit. Plakáty Zeppelinů a Van Halen nahradil DiCaprio z filmu *Romeo a Julie*, ale pokoj působil stejně. Tělo Jessiky Mursultové leželo v koutě, kde mívala Courtney postel. Dívčina noční košile byla roztržená, na zádech mezi lopatkami zela hluboká rána, rozšklebená jako otevřená ústa.

Chudák holka. Chudák holka...

„Jste v pořádku?“ zeptal se Brock.

„Kde jsou jejich nehty?“ zeptala se Mossová. Sotva se dokázala soustředit, ale všimla si, že nehty na rukou a nohou chybí i dívce.

„Zbledla jste,“ řekl. „Nechcete si sednout?“

„Jsem v pořádku –“

Zakolísala a Brock jí položil dlaň na záda, aby ji zachytil. „Děkuji,“ řekla, i když se stále cítila nejistě. Projely jí rozpaky. *Dej se dohromady*, řekla si. „Já... já nevím, co se děje. Promiňte.“

Brock ji vyvedl z ložnice do chodby. „Poslyšte,“ řekl a zavřel za nimi dveře, „dívat se na něco takového je těžké pro kohokoli, obzvláště když na to nejste zvyklá. Je naprosto v pořádku, když se vám z toho trochu podlomí kolena.“

„Musím vám něco říct,“ řekla. „Tohle je... dnes mám trochu problém, je to zvláštní situace. Já ten dům znám.“

„Pokračujte.“

„Vyrostla jsem v těchhle místech,“ vysvětlovala Mossová. „Jako dítě jsem v tomhle domě prakticky bydlela. Žila tu má nejlepší kamarádka, Courtney. Jmenovala se Courtney Gimmová. Tohle byl její pokoj. Strávila jsem v něm hodně času. Její postel stála přímo tam.“

„Děláte si prdel?“

„Znervózňuje mě to, ale jsem v pohodě,“ řekla Mossová. „Když mi Nestor zavolal a řekl, že místo činu je v ulici Crickwood Court...“

Opřela se o zeď – při doteku měla pocit, jako by mohla roztrhnout závoj současnosti a znovu se setkat se svou kamarádkou, být s ní, jako by neuběhl žádný čas, jako by se mohla vrátit do starého pokoje, zaniklého světa. Samonavičecí náramky a gumové sandály, barevné gumičky na Courtneyiných rovnátkách.

„Poflakovaly jsme se po lesích vzadu za domy,“ řekla Mossová. „Dělily jsme se tam o cigarety.“

Opalování na zahradních židlích, čtení časopisů. Courtneyin otec míval noční směny, a tak měly dům samy pro sebe. Její máma žila v Pittsburgu s přítelem. Občas Courtney splašila nějakou trávu, ale většinou prostě pozdě do noci koukaly na televizi – a ráno šly do školy s červenýma očima. Někdy pařily s ostatními dívkami ze sportovního kroužku nebo s kluky ze sousedství. Jindy Courtney s Mossovou sbalily v nákupáku prvního, na koho narazily, a společně se zkouřili, opili a bavili se u puštěného *Lettermana*, nic vážného, jen hlazení, líbání a honění, pach mýdla a semene na ruku pozdě v noci.

„Prokrista, v tom pokoji na konci chodby jsem přišla o panenství.“ Courtneyin bratr Davy Gimm – vybavovala si jeho obličej tak jasně, jako by s ním byla ještě včera. Když byla ve druháku a on chodil do posledního ročníku. Jak jí líbal s rukou plnou jejích vlasů, jak jí vklouzl pod tričko, rozepnul si džíny a strčil jí ruce do svého poklopce. Jak jí tvrdl v rukách. Cítila, jak si na ni lehá a tlačí se do ní. „Omlouvám se, tohle jsem si měla nechat pro sebe.“

„Co se takhle trochu nadýchat vzduchu?“ řekl Brock. „Zvládnete sejít ze schodů?“

„Budu v pořádku,“ odpověděla. „Za chvíli jsem dole.“

První noc s Davym Gimmem strávila v malém pokoji na konci chodby. Byla to spíš šatna nebo dětský pokojík než regulérní třetí ložnice. Vybavila si nože, které si Davy Gimm kupoval na blešácích, plakát Christie

Brinkleyové ze *Sports Illustrated*. Ležela na vrzající dvojposteli, jeho dychtivé prsty jí zajížděly pod kraťasy, vlhce jí funěl na krk. Vzpomínala, jak dýchal ze spaní, když sledovala, jak měsíční světlo přejíždí přes modelku v plavkách na zdi.

Než Mossová otevřela dveře staré ložnice Davyho Gimma, počkala, až uslyší Brockův hlas ze dola – vkročit do jeho pokoje bylo jako vstoupit do vesmíru s hvězdokupami a konstelacemi zvěrokruhu planoucími v nekonečné temnotě. Stiskla vypínač – možná zčásti čekala, že uvidí plakát modelky v plavkách a sbírku nožů, ale místo toho našla pokoj malého chlapce se zdi pokrytými fosforeskujícími nálepkami hvězd. Byla pošetilá, litovala, že se Brockovi takhle vyzpovídala – uvědomovala si, že měla prostě mlčet, že se o tomto domě neměla vůbec zmiňovat. Bylo to neprofesionální, projev slabosti. Neviděla pokoj tak, jak jej znala dříve, ale v jeho současné podobě: jako pokoj mrtvého dítěte.

Brocka našla venku. Trávníky v ulici pokryla jinovatka, její krystaly zasypaly čelní okna parkujících aut. V patře sousedního domu se rozsvítilo.

„Kde byla Marian v době činu?“ zeptala se. „Viděl ji někdo?“

„Všichni sousedé ji znají, ale tady se neukázala,“ odpověděl Brock. „Už od pátku. Budíme přátele a rodinu, snažíme se ji najít.“

„Zmínil jste se o Mursultově příteli, který jezdí červeným pick-upem. Zná toho chlapa někdo?“

„Nikdo,“ odvětil Brock. „Sousedé si všimli auta, protože často parkovalo v ulici, ale Mursult a jeho přítel si vystačili sami.“

„Myslím, že bychom měli pokročit a vyhlásit celoplošné pátrání po dítěti,“ navrhla Mossová.

„Možná se objeví,“ řekl Brock. „Může být u kamarádky. Prohledáváme to všude.“

Celoplošná pátrání po dětech jsou novinka, připomněla si Mossová, ještě se moc nevyužívají. „Pomůže nám to,“ řekla. „Někdo ji mohl zahlédnout.“

Brock se podíval na osvětlený ciferník svých hodinek. „Jestli se nepletu, Mossová, máte kancelář v CJIS.“ Zkratku vyslovil jako jméno „Ježíš“. CJIS byla budova kriminální informační služby, nervové centrum FBI – zbrusu nový areál se zvláštní skleněnou stavbou, vybudovaný v kopcích uprostřed ničeho poblíž Clarksburgu v Západní Virginii. Byla to budova FBI, ale jelikož nikde v oblasti nebyla zastoupení námořnictva ani námořní pěchoty, umístili do ní i kancelář NCIS. „Bydlíte někde tím směrem?“ zeptal se. „Poblíž Clarksburgu?“

„Ano.“

„Moje žena Rashonda pracuje v CJIS, ve fotolaboratoři. Možná jste se potkaly.“

„Vy jste manžel Rashondy Brockové?“ V areálu pracovaly tisíce lidí, ale Rashonda Brocková byla dobře známá zástupkyně ředitele laboratorního útvaru. Kancelář Mossové ležela poblíž podnikové školky, a ačkoli se s Brockovou ženou nikdy neseznámila, často Rashondu ráno vídala, jak vysazuje dcery z auta a loučí se s nimi přívalem polibků a objetí. „Myslím, že jsem viděla pár obrázků od vašich dětí,“ řekla. „Brianna a Jasmine, že ano? Znam jejich jména z nástěnky u mojí kanceláře. Fialoví dinosauři –“

Brock se začal usmívat. „Barney. Brianna má dinosaura Barneyho všude – po celém pokoji.“ Mossové bylo jasné, že se Rashonda k Brockovi skvěle hodí, věčně rozzářená, baculatá a vysoká – musí cítit zadostiučinění, kdykoli toho seriózního chlapa rozesměje.

„Takže jste přijela odněkud z Clarksburgu? To je tak... hodinu, hodinu a půl cesty odsud?“ uvažoval, a přitom z obálky v kapse saka lovil kartu od hotelového pokoje. Nabídl ji Mossové. „Rezervovali jsme poblíž pár pokojů – dnes už domů do Clarksburgu nejezděte. Zítra ráno vás tu potřebujeme.“

„Zůstanu přes noc,“ souhlasila a zapřemýšlela o změně Brockova chování. Zjihnul, když si všiml její protězy nebo když se zmínil o manželce.

„Hluboké vody,“ pronesl a podíval se na oblohu, ačkoli příkrov mraků úplně zakrýval hvězdy. „Jako dítě jsem snil, že se stanu astronautem. Prarodiče mě vzali na mys Canaveral, aby mi ukázali start rakety. Bylo to to nejhezčí, co jsem kdy viděl, dokud se nám nenarodily dcery.“

Mossová sama viděla, jak ohnivé pochodně z trysek křížují úsvit, jak rakety startují a mizí z dohledu. „Vždycky je to krásný pohled, pokaždé,“ řekla.

„Jděte se vyspat,“ řekl Brock. „Můj tým bude pokračovat přes noc. Všichni se sejdeme v devět ráno na informační schůzce a pak uspořádáme tiskovku.“

Když přes Hunting Creek odjížděla z Cricketwood Courtu, mravenčilo jí v ramenou i páteři z touhy vzdálit se od toho domu co nejdál. Brock zamluvil pokoj v hotelu Best Western poblíž Washingtonu v Pensylvánii, ale než najela na devětasedmdesátku, obkroužila parkoviště u Pizza Hutu, kolem něhož tekli Chartierův

potok. V listopadu druhého ročníku na střední tam zabili Courtney. Pizza Hut se od doby, kdy sem Mossová zavítala naposledy, vůbec nezměnil. Byla to cihlová budova s prefabrikovanou kovovou strukturou střechy. Reflektory auta osvětily dva modré kontejnery vzadu za pizzerií. Mezi těmi kontejnery našli pohozené Courtneyino tělo. Mossová počítala hodiny – od doby, kdy Marian Mursultovou viděli naposledy, jich uběhlo skoro třiatřicet. Marian bylo sedmnáct, Courtney zemřela v šestnácti. Mossová vyrazila do hotelu, a přitom myslela na zabitou kamarádku a pohřešovanou dívku. Mrtvá těla neměla nehty na nohou a rukou. Vyvraždil svou rodinu Patrick Mursult? Kde je teď?

Mossová byla vždy připravená okamžitě vyrazit na cestu, vozila v kufru auta pohotovostní zavazadlo se dvěma sadami oblečení a hygienickými potřebami. V hotelovém pokoji se svlékla, sundala si protézu a stáhla návlek – závan vlhkého, štiplavého potu ji na okamžik probral. Osprchovat se bez bezpečnostních madel bylo komplikované, ale jakmile začala téct teplá voda, sedla si na kraj vany, přehodila do ní nohu a sjížděla po porcelánu, dokud nedosedla na protiskluzovou podložku. Nechala na sebe proudit horkou vodu. Umyla si vlasy. Šamponem nešetřila, snažila se smýt zápach hniloby a krve. Neměla berle ani kolečkové křeslo, a tak přeskákala po hotelovém koberci, vklouzla pod nažehlené povlečení a zachumlala se. Pokoj se zataženými žaluziemi a zhasnutými světly byl záračně temný. A chladný. Snažila se usnout, ale viděla před očima těla ženy a dětí se zejícími ranami, zkroucená v krvi. Sílicí pocity znechucení a bezmoci ji kysele pálily v krku. Myslela na Marian – *buď naživu, buď prosím ještě naživu* – ale nevěděla, jak Marian vypadá, a tak ji její fantazie nahradila představou Courtney Gimmové, od níž v mysli vzápětí přeskočila k ostří sekery přesekávajícímu kost a k ranám otevírajícím se jako ústa. Zpocená se zmítala na matraci a zamotávala do prostěradla. Místností se linuly kyselé závany z návleku do protézy. Posadila se a ve tmě šmátrala po dálkovém ovládní televize. Všechny místní kanály informovaly o rodině zavražděné v okrese Washington, na okraji Canonsburgu. Mossová mžourala, rostoucí jas televize ji bodal do očí – vzdušné záběry střech v blízkém okolí, policejní zábrany, zástupce s chaplinovským knírkem si vytahuje kalhoty poblíž koz na řezání dříví.

Informaci o celoplošném pátrání poprvé vysílali kolem páté ráno. *Marian Tricia Mursultová z Canonsburgu v Pensylvánii, sedmnáct let*. Opálená a pihovatá, ustřižené kraťasy a tílko, rovné vlasy barvy uhlí. Podoba mezi její kamarádkou a pohřešovanou dívkou vzala Mossově dech – obě byly přirozeně hezké a měly dlouhé a tmavé vlasy. Mossová prodělala výcvik v cestování časem – zvykla si znovu prožívat budoucí události odehrávající se v reálné současnosti zvané pevnina, ale toto dějů bylo něco jiného, jako by svět nachytala při opakování, ten dům, ty dívky, jako by viděla něco, co neměla, repetitivní zákonitosti cyklického času. Nebo snad byla vzájemná podoba dívek cosi ještě vzácnějšího, něco na způsob druhé šance. Courtney ztratila, ale pořád může zachránit Marian. Mossová se s úlevou natáhla na postel, uklidněná vědomím, že se po dívce pátrá, že už ji snad někdo viděl nebo možná ví, kde je, v bezpečí, v bezpečí – ale když na pouhých pár hodin pomalu usínala, téměř cítila, jak dívčino tělo chladne.